

La redistribució de la riquesa futbolística

Text > GERARD BAGUÉ, director

Un dia te'n vas a dormir essent del Barça i l'endemà t'aixequés essent seguidor del Girona. A mi em va passar exactament així, amb un clic imprevisible capaç de deixar enrere mitja vida barcelonista. Vaig créixer mamant passió blaugrana, vaig viure d'infant la travessa del desert de títols fins a l'arribada de l'holandès volador, que ens va deixar en herència el gust per la plàstica del futbol, títols de Lliga, moral de victòria i una atractiva filosofia de joc. Encara recordo que un dels meus llibres de capçalera era una biografia seva titulada *Una vida por el Barça*. També recordo l'apoteosi dels triplets de Guardiola i Luis Enrique. I les grans patacades, és clar, com ara viure en directe a Sevilla la dura derrota contra l'Steaua de Bucarest. Sempre he estat un fidel soldat de l'exèrcit desarmat simbòlic de Catalunya, en paraules de Manuel Vázquez Montalbán. Però des de fa uns anys, sense buscar-ho ni considerar-me un traïdor, m'he anat encaterinant del Girona FC. És una passió que aflora lentament dins teu fins que es desborda de sobte, de la nit al dia. Llavors, t'adones, i potser tu n'ets el primer sorprès, que desitges que el Girona s'imposi al Barça; que si cal triar entre veure un dels dos partits perquè juguen a la mateixa hora, l'elecció és evident; que t'emprenyes com una mona si, en hores baixes, l'equip gros fa de cosí de Zumosol per venir a pescar a l'Onyar bons jugadors a preu de saldo. I la passió que t'encomana l'equip de la teva ciutat arriba al punt que corres el risc d'acabar agafant mania als blaugranes, a la seva prepotència, a la condescendència amb la qual et tracten, a la terra cremada futbolística que durant anys han deixat a Catalunya, a l'atenció forassenyada que els dediquen els mitjans, a les notícies en què només ets un secundari que s'ha de sentir afalagat perquè el gran equip mostra interès pels teus jugadors. Amb el temps, soc més partidari del decreixement en tots els ordres, fins i tot en l'esportiu; estic a favor de la democratització i de la redistribució de la riquesa futbolística.

Tot comença quan t'adones que el Girona de segona divisió practica un bon futbol, comences a anar al camp com a convidat i te n'acabes fent soci, seguint el llegat de la família del meu avi matern, assídua del mític estadi de Vista Alegre. De mica en mica, t'hi vas enganxant. Estrenys relacions amb els veïns de graderia, que es converteixen en la teva família futbolística, i vius emocions que deixen petja: els intents frustrats de pujar de categoria, el gol en l'últim segon que et deixa garratibat i et barra el pas a primera, l'eufòria dels ascensos, la ràbia del descens, una victòria èpica sobre el Reial Madrid el dia de Sant Narcís, una nova victòria sobre el Reial Madrid en una altra tarda màgica, amb quatre gols executats per un mateix jugador tocat per tots els déus... Però potser un dels records més inesborrables és el d'una mare de vuitanta-tres anys que salta d'alegria sobre el seient, agitant la bufanda blanc-i-vermella a cada gol que li endossem al Madrid, com miraculosament transportada a l'adolescència despreocupada i feliç del camp de Vista Alegre, travessant, gràcies al teu equip, totes les barreres de l'espai i del temps.



>> Un cartell promocional del nou equip del Girona FC. (Foto: GERARD BAGUÉ)